

derester Lov til at praktisere uden at underkaste sig nogen Examination; men hun var tilbligere dømt, fordi hun havde helbredet Andre. Jeg har altsaa forstået denne Paragraf efter historisk Begrundelse i Fortidens Begivenheder; hvad Betydning man senere har lagt i den, bliver en derfra forskjellig Sag. Jeg veed meget godt, at man har lagt en anden Betydning deri, og jeg veed det af egen Erfaring; thi der er to Gange gennem Justitsministeriet tilbudt mig Frihed til at praktisere, naar jeg først vilde lade mig examinere. Dertil har jeg imidlertid ikke fundet mig foranlediget; thi det er klart, at ligesom jeg, saalind jeg i skulde examinere de Herrer, der vilde komme til at examinere mig, særlig i Homøopathie, da vilde være tilbød til at lade dem gaae rejste — thi de skjende ikke Homøopathien — saaledes vilde de, naar de skulde examinere mig, i mange Ting med god Grund kun give mig et daarligt Vidnesbyrd. Det er nemlig saa vidtløftigt, hvad der henhører til Lægevidenskaben, at det vilde være umuligt selv for den dygtigste Mand, grundigt at sætte sig ind i enhver Green af den.

Jeg har sølt mig opfordret til at svare paa de Bemærkninger, som vare gjorte i Anledning af min Motivering; jeg haaber at have svaret fyldestgjørende, men maa forøvrigt meget takke den høitærede Minister for det Bøste, han har givet.

F. Nielsen: Den ærede Ake Landsthingsmand for 6te Kreds (Strøm) udtalte, at de saakaldte flogte Mænds og Koners Virksomhed i Almindelighed var meget stadelig, men at man derimod maatte ønske, at flere indsigtsfulde Personer, enten Mænd eller Kvinder, kunde faae Ret til at udøve en gavnlig Lægevirksomhed, endstjundt de ikke havde alle de Kundskaber, som ellers forlanges. Men hvorledes skal man komme til at kunne skjelne mellem disse flogte Mænd og Koner, hvis Virksomhed er stadelig, og de Personer, som dog have nogen Indsigt, og som kunde vøe en gavnlig Virksomhed? Hvorved kan man komme til at skjelne mellem disse, uden ved en Lovgivning, som forbyder de Første deres Virksomhed, men derimod tillader saadanne Personer en Lægevirksomhed, som ved en ikke altfor vanstelig

Prøve kunne godtgjøre, at de kunne virke nogenlunde gavnligt? Staten kan dog ikke uden Videre overlade sine Borgeres Liv og Lemmer til saadanne Personer, som uden al Føle udgive sig for at kunne helbrede, og som ved den Lettroenhed, der hersker paa Landet, snart vilde finde Nogle, der vilde hengive sig til dem. Det kan dog med Rette fordrøes af Staten, at den skal sætte en Hindring for en saadan høist stadelig Virksomhed, medens man jo vel paa den anden Side kunde ønske, at den ikke tager Skvafsalveribegrebet saa strengt, at der jo kan gives Tilladelse til en Udøvelse af Lægevirksomheden ogsaa til Andre end dem, der egentlig have studeret, naar de kunne fremlægge Beviis for, at de have nogen Kundighed deri. Jeg tror altsaa, at der altid maa blive Brug for en saadan Skvafsalverlovgivning, som skjelner mellem Saadanne, hvem Lægevirksomhed vil kunne tillades, og Saadanne, hvem den ikke vil kunne indrømmes.

Safs: Jeg vil kun tillade mig den ganske korte Bemærkning til den ærede sidste Taler, at vi dog maae haabe, at den største Deel af Folket har en vis Agtelse for dem, hos hvem der findes deels en mere end almindelig Dømmelse, deels en mere end almindelig Kundskab i den omtalte Henseende; og hvad den ganske bestemt har Agtelse for, det er, naar den seer for sine Dine, at Folk, som de autoriserede Læger i Sinesviis have udstrevet fra Hospitallerne og Sygestuerne som uhelbredelige, komme sig ved de førstnævnte Mænds Hjælp. Det er til dem, som kunne helbrede saaledes, at Almuen henvender sig, men ikke til dem, som ikke kunne det. Vi maae dog heller ikke sætte vor Almue paa et saa høit Trin, at vi ikke skulde tiltroe den nogen god sund Sans og saa i denne Henseende. Jeg skal endnu bemærke, — maa see til Overførlighed, da det er bekendt for enhver, som lever paa Landet — at det er ikke dem, der sidde i Smug og give stærke og maa see stadelige Midler, som de autoriserede Læger ere ivrige for at anklage, men derimod dem, som virkelig helbrede.

Formanden: Det er den ærede Landsthingsmand ikke berettiget til at sige.